

CĂLĂUZA REDINȚEI

Alături de tine!

10 ani

Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 10 (118) / 2026

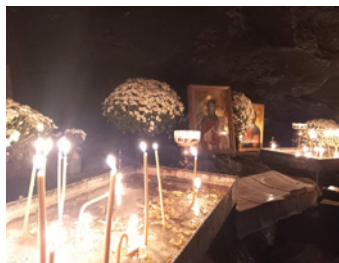
Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Nu rupeți paginile șifonate!

Citiți în pagina 1

Un pelerinaj de suflet mult
așteptat și mult dorit

Citiți în pagina 4

Sfânta Magdalena de la
Mălăinița

Citiți în pagina 14

Iluzia existenței

Citiți în pagina 7

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Nu rupeți paginile șifonate!

*S*n tihna lui Brumărel, când frunzele se desprind încet și ne amintesc că fiecare lucru are vremea lui, simt nevoia să așez înaintea inimilor dumneavoastră o întâmplare care m-a învățat să privesc altfel oamenii, momentele și încercările. Uneori, Dumnezeu ne vorbește nu prin mari întâmplări, ci prin cele mai simple episoade ale vieții, pe care le trecem cu vederea. Iar, dacă avem curajul să le privim cu sinceritate, ele devin pentru noi oglinzi ale sufletului și trepte spre o înțelegere mai adâncă a iubirii Sale. O persoană cu care intru des în contact are o „calitate”: îi îndepărtează imediat pe toți cei care nu sunt pe aceeași „lungime de undă” cu ea în opinie, care o necăjesc sau care i-au deranjat orgoliul cu ceva. Pentru că interacționăm des, mi-am permis să îi spun că, în acest ritm, în curând va rămâne...singură. Bineînțeles că nu mi-a acordat nicio șansă de izbândă, dar măcar am încercat să-i deschid ochii spre realitate. În motivare a argumentat că preferă un cerc restrâns de prieteni, decât acei oameni bârfitori, proști, aroganți sau „deținători” ai multor alte trăsături pe care nu le voi mai enumera acum. Toate bune și frumoase până când, într-o zi, am văzut-o agitată. Avea nevoie de o sumă mai mare de bani, iar toți prietenii cu care se lăuda au refuzat-o, invocând diverse motive, politicos, bineînțeles. I-am spus să Îl roage pe Domnul Hristos, pentru că El îi va găsi soluția potrivită. Dar...degeaba. Atunci au început stresul, frustrarea, durerile de cap, deznădejdea și toate cele care decurg de aici.

Dragi prieteni, „a elimina” oamenii de lângă noi, motivând că nu sunt tocmai cum ne dorim, nu este o soluție viabilă, pentru că Dumnezeu prin oameni lucrează. Păi, dacă avem un caiet din care rupem paginile care ni se par murdare sau șifonate, în timp nu vom mai avea ce rupe, iar din caiet vor rămâne doar coperțile. Tot așa este și dacă îi alungăm pe cei pe care Dumnezeu i-a rânduit să fie în preajma noastră. Personal, cred că această situație apare atunci când mândria este piatra de temelie a omului, iar ignoranța este liantul. Oare cum ar fi dacă piatra de temelie ar însuși cuvântul Domnului Hristos care ni s-a transmis de peste două mii de ani prin Sfânta Evanghelie, iar liantul ar fi dragostea?

Blaise Pascal spunea că întristarea nu este altceva decât rătăcirea celui care caută împlinirea, pe căi care nu duc către ea. Este dorința de a dobândi, pe o cale strâmbă, ceea ce poate fi primit doar pe calea cea dreaptă.

În această rătăcire, Dumnezeu nu ne lasă singuri. Sfânta Evanghelie rămâne „piatra” prin care El îi sprijină pe cei ce vor să se ridice din deznădejde, să alunge mândria și să-și recâștige demnitatea. Este calea care ne amintește că omul nu este creat pentru a trăi singur, este cartea care ne provoacă la iubire, ne trezește, ne luminează. Și sunt sigur că textul Evangheliei nu a fost modificat, pentru că nu ar fi îngăduit Dumnezeu așa ceva. Este cea mai vie și mai reală mărturie despre om, despre lupta lui, despre dorul lui de cele spirituale. Este singura carte în care fiecare cititor se regăsește cu adevărat, pentru că în ea se oglindește chipul fiecăruia dintre noi. Domnul Hristos nu S-a mulțumit să ne spună cum trebuie să călătorim prin viață. El ne-a arătat și drumul spre fericire, chemându-ne să-L urmăm până la capăt, cu încredere și statornicie. Adevărata schimbare nu vine din înmulțirea argumentelor, ci din împuținarea patimilor. Dacă omul este capabil de vreun adevăr, atunci acesta este adevărul pe care îl trăiește. Adevărul nu se câștigă prin rațiunea minții, ci printr-o inimă curată.

Sfinții părinți ne arată că leacul tuturor problemelor este dragostea, iar alungarea deznădejdii și acceptarea neputințelor omului de lângă noi vine prin transformarea ființei noastre. Pentru aceasta, trebuie să recunoaștem că suntem individualiști și că nu iubim pe cei pe care Însuși Dumnezeu ni i-a trimis ca să-i iubim. Și atunci când vom accepta că cel de lângă noi nu trebuie neapărat să fie după gândirea noastră, atunci vom împărtăși și celorlalți în cuvinte simple frumusețea și latura nevăzută a iubirii. Astfel, vom înțelege că orice suferință își are rădăcina în lipsa de credință...

Cred că „starea de bine” se naște atunci când omul pășește pe calea Sfintei Evanghelii. Și, încet, în lumina Evangheliei, toată tulburarea se transformă în pace, iar orbirea sufletului în acceptarea aproapelui.

Și de această dată am reușit, prin voia Domnului, să găesc o frumoasă pildă care se „asortează” cu subiectul abordat.

„Într-un sat, trăia un om care se lăuda că are prieteni mulți și de nădejde. «Pe mine nu mă lasă nimeni la greu», gândea el. Dar, într-o vară, seceta a lovit satul, iar fântânile au rămas fără apă. Omul a mers la prietenii lui, cerând apă, însă fiecare avea abia pentru nevoile proprii și nu-l putea ajuta.

Trist, cu încrederea zdruncinată, omul a întâlnit un bătrân care uda flori cu o ulcică plină.

- De unde ai apă?
- Din fântâna Domnului, a răspuns bătrânul.
- Și unde e fântâna asta?
- În genunchi, fiule. Acolo unde omul nu se mai sprijină pe oameni, ci pe Dumnezeu.

Bătrânul l-a dus într-un loc, unde se afla o fântână veche, uitată de toți. Omul a tras o găleată: apa era limpede și rece.

– Cum de nu a secat?

– Pentru că oamenii au uitat-o, dar Dumnezeu nu. Prietenii tăi sunt ca fântânile oamenilor: uneori pline, alteori goale. Dar, fântâna lui Dumnezeu nu seacă niciodată.

Omul a băut și, pentru prima dată după mult timp, a simțit pace în suflet.”

Dragi prieteni, atunci când ne sprijinim doar pe oameni, ne sprijinim pe fântâni care pot seca, dar când ne punem nădejdea în Dumnezeu, bem din izvorul (cu apă vie) care nu seacă niciodată. Un politician al perioadei interbelice, Jean Monnet, într-un citat, spunea că: Există două categorii de oameni: unii care vor să facă ceva în viață și unii care vor să fie cineva în viață! În zilele noastre, din împuținarea credinței, mulți dintre noi au căzut în ispita de a fi cineva în viață... Tocmai de aceea caietul rămâne fără file, iar noi nu avem pe ce scrie! Pentru că, deși Dumnezeu ne-a rânduit oameni să ne ajute (și pe care să-i ajutăm la rândul nostru), în loc să îi păstrăm, îi îndepărtăm pentru că nu ne sunt pe plac. Oare câți dintre noi se mai bucură cu adevărat de oamenii pe care Dumnezeu îi trimite în calea vieții noastre? Oare am ajuns să uit că eu pot aduce o bucurie celui de lângă mine, chiar și atunci când el nu mi-o poate „restitui”? Ne-am închis într-o ideologie greșită, pierzând bucuria și libertatea de a iubi. Astfel, ajungem „modele” pentru frații noștri, dar nu modele de dragoste creștinească, ci de mândrie și nepăsare. Iar dacă mândria se cuibărește în inimile noastre, suntem în imposibilitatea de a-l primi și de a-l accepta pe omul pe care ni-l trimite Domnul Hristos.

Închei aceste rânduri cu încredințarea că omul pe care îl întâlnesc astăzi este cel dăruit de Dumnezeu spre binele meu, iar a-l îndepărta echivalează (în aceste condiții) cu a fi nepăsător față de darurile pe care Dumnezeu mi le-a oferit. În cele din urmă, atunci când drumul nostru se intersectează cu oameni care ne rănesc, să nu uităm că și aceste întâlniri sunt îngăduite spre creșterea noastră, spre lărgirea inimii și curățarea ei. Să avem curajul de a recunoaște că uneori și noi înșine am îndepărtat oameni prin purtarea noastră, prin cuvinte pripite sau prin lipsa de iubire. Și pentru acele suflete pierdute pe drum, trebuie să cerem iertare, știind că Dumnezeu poate repara ceea ce noi am stricat. Tot așa, înainte de a rupe o pagină care ni se pare șifonată, să ne aducem aminte că și aceasta ne poate fi de folos atunci când caietul este plin. Așa se naște libertatea iubirii: din dorința de a fi lumină pentru aproapele și din curajul de a ne pleca inima înaintea lui Dumnezeu, cerând puterea de a iubi mai mult, mai curat, mai adevărat.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Un pelerinaj de suflet mult așteptat și mult dorit

Acum 8 ani, împreună cu părintele Iulian și cu câțiva membri ai grupului de terapie din care făceam parte, am avut ocazia să ajungem în Botoșani, pentru un eveniment, iar la întoarcere ne-am oprit puțin să vizităm Mănăstirea Zosin. Încă de atunci, mi s-a aprins în inimă o dorință de a mai călători împreună cu părintele. Aceasta a devenit și mai mare atunci când s-a anunțat în biserică organizarea unui pelerinaj în Grecia, unde m-am înscris prima pe listă. Din păcate, imediat a venit pandemia și toate acestea au rămas închise într-un sertărel al inimii mele. Până acum.

În sfârșit, după atâta timp de așteptare, am primit și vestea pelerinajului în județul Neamț. De data aceasta am fost a doua înscrisă pe listă. Nu am stat nicio clipă pe gânduri! Dumnezeu a lucrat foarte frumos ca eu să mă aflu în biserică în momentul anunțului, apoi a rânduit ca pelerinajul să se amâne cu o săptămână față de planul inițial, astfel încât să pot participa fără probleme. În caz contrar, s-ar fi sincronizat cu alte 2-3 „evenimente” importante...

Când a sosit minunata zi de 12 septembrie, ne-am adunat cu toții dis-de-diminează în parcare a bisericii și încă de când am pornit la drum s-a pus început bun: părintele a rostit rugăciunea pentru călătorie binecuvântată, apoi am spus împreună rugăciunile dimineții.

Pentru a ne cunoaște mai bine și a ne destinde puțin, părintele Iulian a propus ca fiecare să venim în față, pe rând și să ne descriem la microfon, punctând câteva aspecte importante din viața noastră, iar în final să enumerăm trei însușiri, dintre care una să fie minciună. Cu greu am reușit să mințim, iar asta a spus multe despre noi: am fost un grup de oameni sinceri, cinstiți și cu frică de Dumnezeu. Am glumit, am râs și așa am prins curaj să oferim fiecare celorlalți câte o parte din sufletul nostru și să ne împrietenim foarte ușor. În micul meu „discurs”, îmi bubuia inima de emoții, dar am reușit să leg câteva cuvinte și să spun un mare adevăr despre mine (și o „durere” totodată): faptul că sunt în căutarea locului și a drumului, eu însămi

fiind un pelerin în viața mea.

Prima noastră oprire a fost la Mănăstirea Neamț, unde ne-am închinat la sfintele moaște ale Sfântului Necunoscut, care a fost descoperit acolo cu mulți ani în urmă, la ale Sfântului Paisie de la Neamț, la ale Sfântului Simeon din Muntele Minunat și la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, iar în Paraclisul Mănăstirii la icoana Maicii Domnului cu trei mâini. De la distanță, am văzut și cimitirul, de care nici nu am știut până acum, deși am mai vizitat mănăstirea de cel puțin 5 ori.

Următorul obiectiv a fost Schitul Icoana Nouă, unde, în Paraclisul de iarnă totul era făcut din coarne de cerb (candelabru, măsuța pe care era așezată icoana pusă spre închinare, suporturile pentru candelă). În timp ce ne adunam, prin interior zburau păsărele, parcă trimise de Dumnezeu să ne vestească bucuria Lui. Un moment foarte emoționant și mai „intim” pentru mine a fost acela în care, împreună cu doamna Maria, pe drumul de întoarcere spre poartă, i-am cântat Maicii Domnului cu voce șoptită „Cuvine-se cu adevărat”. La ieșire, ne așteptau doi căței tare prietenoși și o priveriște cu un mic iaz cu nuferi înfloriți.

Schitul Vovidenia l-am vizitat pentru prima oară. Acolo ne-a întâmpinat o liniște foarte dorită de noi, cu flori frumos colorate și o raclă cu mai multe părticele din sfinte moaște.

La Mănăstirea Secu ne-am închinat Sfântului Ierarh Varlaam, Mitropolitul Moldovei, iar în Paraclisul Mănăstirii părinților ieroschimonahi Antim Găină și Vichentie Mălău, despre care un părinte ne-a povestit cum au ajuns ei în mănăstire și cum au viețuit. Părintele ne-a mai spus câteva cuvinte despre istoria locului, apoi ne-a învățat „măsura sfertului” și a încheiat cu recitarea poeziei „Lumânările”, scrisă de poetul Costache Ioanid. În final, am fost invitați la slujba de pomenire, unde am fost serviți cu o bunătate de ciorbă călugărească (plus altele).

Am plecat îmbogățiți (sufletește și trupește) spre Mănăstirea Sihăstria, unde unii dintre noi am întâlnit pentru prima dată raclele minunate ale Sfinților Părinți Cleopa Ilie și Paisie Olaru. Am urcat apoi spre chiliile lor și am încercat să „furăm” și de acolo puțin har. De asemenea, am primit și câte o bombonică din partea Sfântului Cuvios Cleopa.

Surpriza zilei a fost pentru mine momentul în care am aflat că vom urca și la peștera Sfintei Teodora de la Sihla, unde îmi doream să ajung de ani de zile... În drumul spre peșteră am rostit acatistul Sfintei Teodora, iar înăuntru ne-am așezat în genunchi, părintele a citit o rugăciune și împreună i-am cântat troparul.

Cu pași atenți, deoarece începuse ploaia, iar pietrele erau ude și am fi putut aluneca, am ajuns la mica Biserică dintr-un lemn, apoi am coborât spre Mănăstirea Sihla, unde am găsit o mulțime de părticele de sfinte moaște și obiecte sfinte. O

încăpere plină, unde m-aș bucura să pot reveni, să zăbovesc puțin cu fiecare Sfânt păstrat acolo.

Mănăstirea Agapia și Mănăstirea Văratec ne-au uimit prin frumusețea florilor, atent îngrijite de priceputele măicuțe. La Văratec ne-am rugat către Sfântul Gheorghe Pelerinul, Sfântul Iosif de la Văratec și – pentru prima dată de la canonizare – Sfintelor Olimpiada, Nazaria și Elisabeta (Safta) Brâncoveanu. Am simțit un gând să cumpăr mai multe icoane cu cele trei Sfinte și să le dăruiesc pelerinilor împreună rugători, dar și prietenilor de acasă, care nu au reușit să ajungă încă la ele. Sper ca Sfintele să îi ocrotească pe toți!

La ultimul popas, Mănăstirea Horaița, am admirat în mod deosebit amvonul de deasupra ușii altarului, dar și prețioasele amintiri povestite de părintele Iulian, care și-a petrecut acolo vacanțele, ajutând călugării la diversele munci mănăstirești.

În multe dintre mănăstiri, la icoanele făcătoare de minuni, i-am cântat împreună Maicii Domnului, iar în microbuz am cântat „Ah, cât mă simțesc de bine”, „Paraclisul Maicii Domnului”, „Cu noi este Dumnezeu”, „Doamne al puterilor” și mai multe tropare.

Pe tot parcursul călătoriei, doamna Vasilica ne prezenta istoricul și specificul fiecărei mănăstiri, iar părintele Iulian ne povestea întâmplări din perioada copilăriei și a seminarului teologic.

Acestea sunt doar câteva dintre amintirile pe care le-am adunat și pe care am îndrăznit să vi le împărtășesc. M-am întors cu mai multe bagaje – grele (deoarece am cumpărat cărți și borcane cu dulceață) – dar, cum a spus și Gabriel, cel mai de preț bagaj cu care am ajuns acasă este cel duhovnicesc.

Celor care au fost alături de mine le mulțumesc pe această cale pentru credința, împărtășirile și voia bună pe care mi le-au transmis, iar celor care nu au reușit să ajungă de data aceasta, sper să ne întâlnim și să ne cunoaștem cu prima ocazie. Cred că îmi doresc ca următorul pelerinaj să fie în județul Suceava, pentru că nu știu cum se face, dar, deși mă aflu atât de aproape de mănăstirile bucovinene, nu am reușit să le vizitez, cu excepția câtorva, într-o excursie din școala primară.

Dau slavă lui Dumnezeu pentru această zi minunată, pentru binecuvântatul pelerinaj și mă rog ca acesta să fi fost doar începutul unei activități de suflet a parohiei noastre!

Să ne (re)întâlnim cu bucurie!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciu – „Peștera Sfintei Teodora”

Iluzia existenței

Prietenii pe care îi ai astăzi sunt, în mare parte, o iluzie. Și nu neapărat pentru că oamenii ar fi răi. Ci pentru că viața încă n-a avut curajul să vă despartă.

Ne grăbim să numim prietenie ceea ce este, de cele mai multe ori, doar un business între oameni fericiți. Bem din același pahar, râdem la aceleași glume, ne fotografiem în aceleași locuri și plecăm acasă convinși că am întâlnit suflete. Dar, adesea fericirea este un martor compromis. Depune mărturie pentru toată lumea. Când masa este plină și paharele nu se golesc, aproape orice om pare bun. În lumina soarelui, până și copacii putreziți par sănătoși...

Sfântul Grigorie de Nazianz a scris în „Carmina Moralia” una dintre cele mai necruțătoare definiții ale prieteniei: „Nu socoti nimic mai vrednic decât un prieten drag, pe care ți l-a arătat nu paharul, ci furtunile timpului”. Există în această maximă un singur verb care cântărește cât toate celelalte cuvinte la un loc: „Ți l-a arătat”. Nu „ți l-a dăruit”. Nu „ți l-a încercat”. Nu „ți l-a pus deoparte”. Ți l-a arătat. Fenomenologie pură, a la Husserl! Ca și cum prietenul ar fi fost acolo din prima zi, iar viața ar fi avut nevoie de ani întregi ca să dea la o parte ceea ce îl ascundea.

Aici se face țandări una dintre cele mai mari iluzii ale existenței. Nu cunoaștem oamenii atunci când îi întâlnim. Îi cunoaștem atunci când viața îi întreabă cine sunt. O boală. Un eșec. O nedreptate. Un doliu. O alegere care costă. În astfel de clipe, omul încetează să mai răspundă cu ceea ce a învățat și începe să răspundă cu ceea ce este. Furtuna nu creează nimic. Nu inventează nici sfinți, nici lași. Ridică doar... vâlul. Și, dintr-odată, vezi că unele relații nu s-au sfârșit. Doar li s-a terminat decorul.

Cele mai grele adevăruri din viață nu vin odată cu trădările. Vin odată cu revelațiile. Nu doare atât omul care pleacă. Doare clipa în care înțelegi că omul care a pivotat pe călcâie nu fusese niciodată acolo. Ani întregi ai vorbit cu o aparență și ai numit-o prezență. Ai locuit într-o promisiune și ai crezut că este o temelie. Timpul nu este marele nostru dușman. Este marele revelator. El nu schimbă oamenii. Îi arată.

Iar acesta este, cred eu, cel mai tulburător lucru pe care îl putem învăța despre prietenie: nu că este rară, ci că se lasă cunoscută atât de târziu.

Ne naștem înconjurati de fețe. Murim cunoscând doar câteva chipuri...

Pr. Ioan Bădiliță, preot paroh la Parohia „Sfântul Nicolae”, Chiperești, com. Țuțora, jud. Iași

Rugați-vă seara, dimineața și în celelalte clipe ale vieții voastre de zi cu zi!

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi”. Când rostim această rugăciune, stabilim cu Hristos o relație personală care scapă rațiunii noastre. Viața lui Hristos pătrunde treptat în noi.

Unii se roagă cu gândul, cu mintea. Or, nu poate exista rugăciune acolo unde nu este participarea inimii. În rugăciune, inima și mintea sunt, în mod indisolubil, unite.

Rugați-vă în camera voastră. Unii vor putea să se scoale cu o oră mai devreme, alții cu o jumătate de oră, alții cu un sfert de oră sau zece minute. Asta depinde de puterile fiecăruia. Dar, trebuie s-o faceți. Astfel, inima și mintea voastră se vor obișnui să trăiască mereu și pretutindeni cu rugăciunea. Când roștiți Rugăciunea lui Iisus, împiedicați orice alt gând să vă atace. Cei care sunt începători în viața duhovnicească trebuie să învețe să lupte împotriva poftelor trupești.

Rugați-vă seara, dimineața și în celelalte clipe ale vieții voastre de zi cu zi. Rugați-vă pentru alții. Numai prin unitatea în Duhul Sfânt veți fi capabili să lucrați mântuirea voastră. Rugați-vă pentru semenii voștri și cereți lui Dumnezeu să vă binecuvânteze prin rugăciunile lor.

Sursa: Arhimandritul Sofronie - „Din viață și din duh”, Editura Pelerinul, Iași, 1997, p. 61

Drumul în viață ni-l alegem. Dar pot exista și situații în care ni-l alege Dumnezeu?

Bogdan întreabă:

- Bună ziua, am o nelămurire în legătură cu drumul fiecăruia în viață. Acest drum noi ni-l alegem, dar pot exista și situații în care ni-l alege Dumnezeu? Cum ar fi în cazul călugărilor care până să se călugărească au avut atât mediul, cât și experiențe sociale propice dezvoltării

acestei laturi. Aș vrea să știu dacă Dumnezeu Își alege persoanele care să Îi slujească. Dacă nu vor răspunde chemării și darului cu care au fost înzestrați, nu vor putea face altceva în viață? Sau ar putea la fel de bine să aibă o viață lumească?

Arhimandrit Mihail Daniliuc a răspuns:

- Frate Bogdan, nu putem accepta că Domnul ne-ar hărăzi fiecăruia în viață un drum pe care ar trebui să-l urmărim implacabil. Asta ar însemna predestinație, or învățătura Bisericii noastre respinge cu fermitate predestinația. Dumnezeu ne poate inspira, ne poate îndruma să alegem ce e mai potrivit cu firea noastră, dar niciodată nu ne va obliga.

În cartea Deuteronom, capitolul 30, versetul 19, Domnul ne spune clar: „viață și moarte ți-am pus eu astăzi înaintea și binecuvântare și blestem. Alege viața ca să trăiești tu și urmașii tăi”.

Noi hotărâm, dar trebuie să ne rugăm Domnului ca să ne lumineze să conlucrăm cu harul Său în vederea unei alegeri binecuvântate.

Din mica mea experiență, îți pot mărturisi că aceeași ezitare am simțit-o și eu când am dorit să mă călugăresc. Aveam doar 19 ani când am decis să vin la mănăstire. Un părinte înțelept mi-a spus: roagă-te și Dumnezeu îți va șopti în taina inimii ce trebuie să faci. Același sfat ți-l așez și eu lângă inimă!

Cu bune doriri, pr. Mihail

Autor: Arhimandrit Mihail Daniliuc

Sursa: www.doxologia.ro

Ce să cerem în rugăciunile noastre?

©doxologia.ro

Uneori ți se întâmplă să primești exact ceea ce ai cerut în rugăciune, cu o precizie care aproape că te tulbură. Și, paradoxal, în loc să te bucuri pe deplin, te cuprinde o emoție stranie, un soi de „angst” heideggerian.

Pentru că, în clipa în care dorința ta devine realitate și o ții în mâini, ea nu mai este doar un vis îndepărtat, ci ceva viu, concret, fragil...ceva ce depinde de tine.

Și-atunci înțelegi că darul primit nu este doar o binecuvântare, ci și o...povară subtilă. Nu mai este doar „ce ți-ai dorit”, ci devine „ce trebuie să îngrijești”. Libertatea de a-l avea se transformă în responsabilitatea de a-l păstra, de a-l înțelege, de a nu-l risipi. Iar acest nivel de responsabilitate poate deveni copleșitor, ca și cum ai purta în palme ceva mai mare decât tine însuși.

De aceea, în toate rugăciunile tale, nu cere doar ceea ce îți dorești. Cere și înțelepciunea de a primi. Cere claritatea de a înțelege ce ți se dă, pentru ca fascinația darului să nu-ți destrame omenia. Cere răbdarea de a purta ceea ce vine către tine fără să te pierzi în greutatea lui. Pentru că adevărata încercare nu este să primești ceea ce ai visat...ci să știi ce să faci cu el atunci când, în sfârșit, devine al tău.

Autor: Preot Ioan Bădiliță

Strofe pentru suflet

La raclă

La racla Sfintei Parascheva
E coadă-n fiecare zi.
Așteaptă lumea răbdătoare,
Șoptind în taină mici tropare,
Sperând că ea le va primi.

E tare-ngândurată lumea,
Căci viața e atât de grea..
Dar, poate astăzi rugăciunea
Va coborî din cer minunea,
De-aceea au venit la ea.

Căci Sfânta mare har mai are,
Fiind mireasa lui Hristos..
De-o chemi cu inimă umilă,
Îndată simți a Sfintei milă,
Oricât ai fi de păcătos!

Spuneți-mi, cine a rugat-o
Și ajutor nu a primit?
Iar, de s-o fi-ntâmplat vreodată,
Dorința n-o fi fost curată,
Ori sufletul n-a fost smerit..

O, Cuvioasă Parascheva,
Cu moaștele departe-mi ești,
Dar știu că n-ai uitat de mine,
Căci rugăciunea către tine
Și din icoane mi-o primești!

Nu te uităm nici noi, fecioară,
Oriunde-n lume ne-am afla:
Pierduți prin țări străine triste,

Te vom cinsti în acatiste,
Privind cu dor icoana ta!

Autor: Preot Sorin Croitoru

E Sfânta care mă inspiră

Eu știu că lumea-n jur se miră:
„De unde îi mai vin idei?.. ”.
E Sfânta care mă inspiră
Să scriu spre pomenirea ei.

Căci anii trec și se duc toate,
Dar ce e scris rămâne-n veac
Și versurile astea, poate
Vor fi și altora de leac..

Puțina lume-atunci rămasă
Cu dragoste de Dumnezeu,
Va pune mâna bucuroasă
Pe slova mea și versul meu

Și-i va cuprinde bucuria
Citind de vremea-n care noi,
Creștini din toată România,
Ne îndreptam spre Iași șuvoi.

Și o cinsteam pe Cuvioasa
Cu-atâta dragoste de fii,
Iar ea își arăta puterea
Asupra-ntregii Români.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Povestea frunzei aurii

A fost odată o frunză micuță care ofta și plângea, așa cum fac deseori frunzele când un vânt ușor le mișcă. Iar crenguța a întrebat-o:

- Ce se întâmplă, frunzulițo, de ce ești tristă?

Frunza a răspuns printre suspine:

- Vântul tocmai mi-a spus că într-o zi mă va smulge și mă va arunca jos ca să mor pe pământ!

Crenguța i-a spus ramurii pe care a crescut, iar ramura i-a spus-o copacului. Și, când copacul a auzit despre asta, a foșnit cu blândețe și a șoptit tuturor frunzelor:

- Nu vă fie frică. Țineți-vă bine și nu veți cădea până nu veți dori voi asta.

Și așa frunza noastră a încetat să ofteze, dar a continuat să vibreze și să cânte. De fiecare dată când copacul se clătina și își agita ramurile, frunzulița dansa veselă în sus și în jos, de parcă nimic nu ar fi putut să o smulgă vreodată. Și așa a crescut toată vara, până în septembrie.

Când au sosit zilele răcoroase ale toamnei, frunzulița a văzut că toate frunzele din jur s-au făcut foarte frumoase. Unele erau galbene, altele stacojii, iar altele în dungii cu ambele culori. Atunci l-a întrebat pe copac ce înseamnă. Și copacul i-a spus:

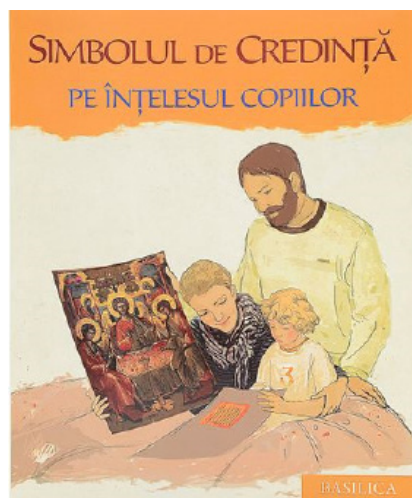
- Toate aceste frunze se pregătesc să zboare și au îmbrăcat aceste culori frumoase datorită bucuriei.

Frunzulița a început să-și dorească și ea asta și a devenit foarte frumoasă, roșie ca focul, apoi stacojie și frumos foșnitoare.

- Avem haine de vacanță, i-au spus celelalte surate. Suntem gata de plecare!

Tocmai atunci a venit o pală de vânt, iar frunza noastră s-a lăsat purtată de el în aer și legănată lin pe deasupra tufișurilor, gardurilor, florilor de toamnă și peste alte locuri frumoase.

Ușor amețită de atâta învârtit și lucruri noi de văzut, s-a lăsat pe malul unui râu, împreună cu alte prietene ale ei și, obosită, a căzut într-un somn. Visa că este un

paltonaș cald pentru un strat de ghiocei. Nici nu a simțit când a venit viscolul și zăpada.

Petrică și lupul - ce se întâmplă dacă minți

A fost odată un ciobănaș pe nume Petrică. Într-o zi de toamnă, el se gândi să le facă sătenilor o farsă. Așa că se apucă să țeară o minciună gogonată, cu atâta măiestrie, că sătenii îl crezură:

- În fiecare noapte vine lupul la stână. Și eu strig cât mă țin puterile după ajutor, dar nu mă aude nimeni! Și mă lupt eu singur cu dihania, de e vai de tinerețile mele! încheie Petrică, teatral.

Sătenii îl crezură și se hotărâră să-i sară în ajutor.

Și, într-o noapte, numai ce-l aud pe Petrică strigând:

- Ajutoor! E lupul la stână! Săriți!

Sătenii, fiind avertizați, săriră care mai de care. Când colo, ce să vezi? Petrică râdea de ei cu gura până la urechi:

- Ha, ha, ha! Ce farsă v-am făcut!

Și sătenii plecară foarte supărați la casele lor.

Însă, nu peste mult timp, iată că lupul veni de-adevăratelea la stână.

- Ajutoor! E lupul la stână! Săriți! strigă Petrică din nou.

Însă degeaba, că nimeni nu l-a mai crezut.

Petrică se luptă cu lupul ce se luptă și, văzând că n-are sorți de izbândă, o rupse la fugă de-i sfârâiau călcâiele.

Și uite-așa, Petrică și-a pierdut oile, ba încă puțin a lipsit să fie mâncat și dânsul de lup, dacă nu ar fi rupt-o la fugă. Vorba aceea: „Unde nu-i cap, vai de picioare.”.

Sursa: www.anidescoala.ro

Sfânta Magdalena de la Mălăinița (15 Octombrie)

Sfânta Magdalena de la Mălăinița s-a născut în anul 1895, la 22 noiembrie (stil vechi), a doua zi după sărbătoarea Întrării Maicii Domnului în Biserică, într-o familie de oameni credincioși din satul Șciubic.

Tatăl ei, Milenko Ilić, era de neam sârb, iar mama, Milca, româncă din vechea familie Cătălinici, venită din Transilvania. La botezul său, săvârșit la 3/16 decembrie, a primit numele de Măndălina (Magdalena), semn al chemării ei spre o viață de smerenie și slujire.

Din fragedă pruncie, a arătat dragoste pentru rugăciune și Biserică. Deși în acele vremuri fetele nu erau încurajate să studieze, ea a învățat carte, primind de la Dumnezeu darul înțelepciunii și al credinței nestrămutate.

Pe imașul pe care păștea oile familiei, Măndălina obișnuia să cânte lui Dumnezeu și să citească neîncetat din cărțile sfinte, iar duminica făcea la fel din strana bisericii satului. Copiii din sat se ascundeau adesea în tufe doar pentru a o privi mergând la biserică, fiind martori ai rugăciunilor ei statornice. Într-o vreme în care comunitatea românească de pe Valea Timocului ajunsese fără calendare ortodoxe după care să cunoască zilele de sărbătoare, Măndălina a reînviat în mijlocul satului rânduiala fiecărei zile din sinaxar, spunând credincioșilor când este post, ce se cuvine să facă și când este zi de Liturghie, învățându-i pe oameni să țină sărbătorile creștinești în locul celor păgâne și ducându-i astfel spre dreapta credință.

Avea o vorbă pe care o repeta tuturor celor care veneau la ea pentru un sfat sau pentru vindecare, dându-le încredințarea că Dumnezeu nu doar privește, ci și împlinește rugăciunea celui smerit: „Vede Dumnezeu”.

La vârsta de 19 ani, în ziua Întâmpinării Domnului (2 februarie 1914), s-a măritat în satul românesc vecin, Mălăinița. Dar, voia Domnului a fost alta: soțul ei, Miloș, a căzut în Primul Război Mondial, lăsând-o văduvă cu un copil mic. Atunci, Sfânta Măndălina și-a întărit credința, zicând mereu: „Vede Dumnezeu”, cuvânt care i-a devenit pecete sufletească.

În timpul ocupației bulgare (1915-1918), preoții au fost arestați și uciși, iar biserica din Șciubic a rămas fără păstori. Atunci, Sfânta Măndălina, prin harul lui Hristos, a ținut strana bisericii, păstrând flacăra credinței aprinsă. În vremuri de întunerice spiritual, când mulți se rătăceau la vrăjitoare din cauza limbii neînțelese la slujbe, ea, cunoscând bine atât româna, cât și sârba, a fost punte între popoare și mângâiere pentru credincioși. Și astfel s-a făcut pe sine și punte între pământ și Cer, ca o aleasă a lui Dumnezeu și mijlocitoarea la Tronul Ceresc.

Prin geruri, furtuni și arșițe, mergea neobosită câte 5 kilometri pe jos până la biserică, ca să citească și să cânte la slujbe. Episcopii, văzând smerenia și râvna ei, i-au dat voie să intre în altar – lucru neobișnuit pentru femei în acele vremuri.

Trăind ca o călugăriță în lume, postea mereu, se ruga noaptea și îndruma oamenii spre legea lui Dumnezeu. Mulți nu știau care erau sărbătorile sau posturile, dar ea le povestea cu blândețe, zicând de fiecare dată: „Vede Dumnezeu”.

Când păzea oile, cita din cărțile sfinte, iar locul unde se ruga a fost mai târziu ales pentru clădirea unei mănăstiri – semn că Dumnezeu a primit osârdia ei.

La 15 octombrie 1962 (stil vechi: 2 octombrie), cu o lumânare în mână și făcându-și cruce până în ultima clipă, Sfânta Magdalena a trecut la Domnul. Fața ei s-a luminat, parcă ar fi văzut pe Hristos venind după sufletul ei.

Slujba de înmormântare a fost oficiată în catedrala din Negotin, cu mulți preoți și călugări, iar lumea a mărturisit: „A fost o sfântă! Nu s-a mai născut una ca ea!”.

Moaștele ei se află astăzi în biserica Mănăstirii Mălainița, fiind cinstite cu evlavie de credincioșii români și sârbi.

Pe locul unde păștea oile și se ruga, s-a ridicat o mănăstire, iar copiii care se ascundeau în tufe să o vadă mergând la biserică au rămas cu amintirea rugăciunilor ei neîncetate.

A visat că zboară la Ierusalim, iar Dumnezeu i-a împlinit dorința, luând-o cu duhul la mormântul Mântuitorului.

A fost canonizată ca sfântă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința sa din 1 iulie 2025, cu titulatura „Sfânta Magdalena de la Mălainița” și prăznuirea în ziua de 15 octombrie.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Octombrie 2026

- 1 J (†) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriac de la Bisericiani
- 2 V Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina
- 3 S Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist
- 4 D †) Sf. Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae; Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei;
Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 8, voscr. 6
- 5 L Sf. Mc. Haritina și Mamelta; †) Sf. Cuv. Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu
- 6 M † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida
- 7 M Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie
- 8 J Cuv. Pelaghia și Taisia
- 9 V Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia
- 10 S Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.
- 11 D Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diaconi; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila
Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic; Pilda semănătorului; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas I, voscr. 7
- 12 L Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei
- 13 M † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papil, Agatodor și Agatonica
- 14 M †) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan
- 15 J † Sf. Magdalena de la Mălainița; Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou
- 16 V Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie
- 17 S Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul
- 18 D † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian
Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 2, voscr. 8
- 19 L Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila
- 20 M Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Sf. Cuv. Gherasim din Chefalina
- 21 M †) Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare
- 22 J Sf. Ierarh, întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes
- 23 V Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; †) Sf. Pr. Mucenic Constantin Sârbu; Sf. Cuv. Macarie Romanul
- 24 S Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin
- 25 D Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita
Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatăului din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 3, voscr. 9
- 26 L †) Sf. Mare Mc. Dimitrie, izvorătorul de mir
- 27 M †) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor (ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română); Sf. Mc. Nestor
- 28 M † Sf. Ier. Iachint, Mitropolitul Țării Românești; †) Sf. Cuv. Teofana Basarab; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei.
- 29 J Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Sf. Cuv. Avramie și Maria, nepoata sa
- 30 V Sf. Sfințit Mc. Zenovie, episcopul Ciliciei și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa
- 31 S Sf. Ap. Stahie, Ampleie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Nu rupeți paginile șifonate!	1
Un pelerinaj de suflet mult așteptat și mult dorit	4
Iluzia existenței	7
Rugați-vă seara, dimineața și în celelalte clipe ale vieții voastre de zi cu zi!	8
Drumul în viață ni-l alegem. Dar pot exista și situații în care ni-l alege Dumnezeu?	9
Ce să cerem în rugăciunile noastre?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Magdalena de la Mălainița	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Coordonator:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Xenia Cliucinicov

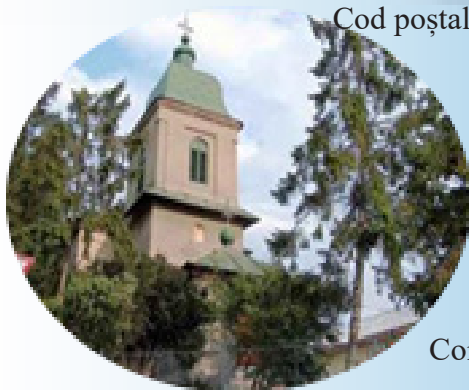
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424